

[Stein.]

Den samlede Valutasituation ved Udgangen af 1931 var den, at vi havde en Valutabalance, omfattende Nationalbanken og de private Banker, der viste et lille Minus paa 3 Mill. Kr. — Guldbeholdningen var udenfor. Ved Udgangen af 1935 var de minus 3 Mill. Kr. vokset til minus 94 Mill. Kr. Samtidig havde Nationalbanken solgt Guld til et Beløb af 26 Mill. Kr. Der var altsaa en væsentlig Forringelse af den danske Valutabalance til Trods for den meget kraftige Importregulering, som skete gennem Valutacentralen.

Ser vi saa, hvorledes Forholdene har udviklet sig i vore Nabolande, vil vi finde, at Sverige i samme Tidsrum forøgede sit Valutatilgodehavende fra ca. 290 Mill. Kr. i 1931 til 859 Mill. Kr. ved Udgangen af 1935, og samtidig voksede Guldbeholdningen i Sverige fra 206 Mill. Kr. til 408 Mill. Kr. Der foreligger med andre Ord en Tredobling af det udenlandske Tilgodehavende og en Fordobling af Guldbeholdningen.

For Norges Vedkommende er Forholdet det, at Tallet er steget — der er Guldbeholdningen indbefattet i de Tal, jeg har set — fra 165 Mill. Kr. til omtrent 250 Mill. Kr., altsaa ogsaa en meget betydelig Fremgang.

Situationen er altsaa den, at her i Landet, hvor vi har en Valutacentralordning, der særlig skal tjene valutariske Formaal, er vor Valutabalance blevet meget stærkt forringet i de Aar, i hvilke denne Tilstand har været opretholdt, samtidig med at Valutastillingen i vore Nabolande, ogsaa Norge, hvormed en Sammenligning for Danmarks Vedkommende ligger nær, er styrket i meget betydelig Grad. Det tror jeg er Kendsgerninger, som man, naar man vil vurdere hele Valutacentralordningens Betydning, gør vel i at tage med i Betragtning.

Der har været talt her om, at det var urimeligt ved denne Lejlighed at rejse Spørgsmaalene om Valutacentral og Handelspolitik. Den højtærede Udenrigsminister har jo for saa vidt svaret paa dette. Berettigelsen dertil ligger i allerhøjeste Grad i den Artikel 2, som blev fremdraget af Ordføreren for mit Parti (Lange). Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser herom, som blev fremsat af min Gruppens Formand. Men Meningen med denne Debat maa jo være at skaffe Klarhed, og jeg synes, at den højtærede Udenrigsminister i alle Tilfælde paa eet Punkt ikke har skabt den Klarhed, som man kan forlange. Der blev sagt, at man gennem den foreliggende Overenskomst — om vi stemmer for

den eller ej, er i denne Forbindelse ganske ligegyldigt — binder den danske Rigsdag med Henblik paa en eventuel Ændring af hele den Valutacentralordning, som i Øjeblikket er under Kritik, og som man i stedse større Kredse, ikke blot inden for dansk Erhvervsliv, men i Befolkningen som Helhed, nærer Mistillid til. Den højtærede Minister svarede i første Omgang paa det Spørgsmaal, der blev rejst, ved at sige, at det Tilsagn, der her var givet, ikke forudsatte nogen Valutacentralordning, som vi har det i Øjeblikket. Der blev herimod henvist til selve Ordene, ogsaa til den engelske Tekst. Da Ministeren ikke i anden Omgang svarede herpaa, maa jeg gaa ud fra, at han fastholder sin første Udtalelse, og jeg vil da gerne spørge, om dette vil sige — for det mener jeg med Henblik paa de kommende Tider kan blive af meget væsentlig Betydning —, at man ikke fra Regeringens Side vil møde den Indvending over for Krav om en Ændring af Valutacentralsystemet, at dette kan man ikke røre ved, fordi man gennem de Aftaler, det her drejer sig om, er bundet over for England. Med andre Ord, det, jeg beder om, er en ren og klar Udtalelse om, at Krav om en Ændring af Valutapolitikken ikke fra Regeringens Side vil blive mødt med Henvisning til, at vi er bundet.

Lange: Den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) udtalte, at han ikke kunde forstaa, at Det konservative Folkeparti, fordi vi tabte eller var med til at tabe ved Valget, havde ladet sin Opfattelse af Valutacentralspørgsmaalet undergaa en dybtgaaende Ændring. Det ærede Medlem ved jo meget godt, at vor Opfattelse paa ingen Maade er ændret. Vor Opfattelse af dette System er ganske den samme og var den samme i December Maaned, som den var forud for Valget. Men det, jeg allerede har fremhævet, er den Kendsgerning, at den Opfattelse, som vi gjorde gældende, ikke fik Medhold ved det Valg, hvor Valutaspørgsmaalet var Valgets eneste Spørgsmaal.

Saa henviste det ærede Medlem til, at Venstre havde sit eget Forslag. Men man kan egentlig ikke sige, at Valget den 22. Oktober var et Tillidsvotum til Venstres Forslag og Venstres Standpunkt. Venstre ved jo meget godt, og Partiet vidste meget godt i December Maaned, at der ikke var nogen som helst Mulighed for at gennemføre Venstres Forslag; det havde ikke kunnet faa tilstrækkelig Tilslutning til at kunne gennemføres før Valget, og derfor burde Venstre ogsaa have bøjet sig for den Kendsgerning,